

Věc C-542/08

Friedrich G. Barth

v.

Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce
podaná Verwaltungsgerichtshof (Rakousko)]

„Volný pohyb osob – Pracovníci – Rovné zacházení – Zvláštní příplatek za
odsloužená léta, poskytovaný univerzitním profesorům na základě vnitrostátních
právních předpisů, jejichž neslučitelnost s právem Společenství byla
zjištěna rozsudkem Soudního dvora – Promlčecí lhůta –
Zásada rovnocennosti a zásada efektivitv“

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 15. dubna 2010 I - 3192

Shrnutí rozsudku

*Právo Unie – Přímý účinek – Individuální práva – Ochrana poskytovaná vnitrostátními
soudy – Vnitrostátní procesní podmínky – Podmínky použití – Dodržení zásady rovnocennosti
a zásady efektivitv*

I - 3189

Právo Unie nebrání takovým právním předpisům, jež stanoví tříletou promlčecí lhůtu u žádostí o vyplácení zvláštních příplatků za odsloužená léta, které byly pracovníkovi, jenž využil svých práv na volný pohyb, před vydáním rozsudku ze dne 30. září 2003 ve věci Köbler (C-224/01) odepřeny na základě vnitrostátních právních předpisů neslučitelných s právem Společenství.

Je totiž na vnitrostátním právním řádu každého členského státu, aby upravil takovou procesní podmínku za předpokladu, že tato podmínka nebude jednak méně příznivá než ty, které se týkají obdobných žalob na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti), a jednak že v praxi nebude znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon práv přiznaných právním řádem Unie (zásada efektivity).

V tomto ohledu nelze ustanovení o promlčení považovat za ustanovení, které je v rozporu se zásadou rovnocennosti, pokud kromě ustanovení o promlčení, které se použije na žaloby, jež mají ve vnitrostátním právu zajistit ochranu práv, která jednotlivci požívají na základě práva Unie, existuje ustanovení o promlčení použitelné na žaloby vnitrostátní povahy, a pokud obě tato ustanovení o promlčení mohou být z hlediska svého cíle

a svých podstatných náležitostí považována za podobná.

Pokud jde o zásadu efektivity, platí, že stanovení přiměřených pevných promlčecích lhůt pro podání žaloby je slučitelné s právem Unie, a to v zájmu právní jistoty, která chrání jak dotyčnou osobu, tak příslušný orgán veřejné správy. Povaha těchto lhůt totiž není taková, aby prakticky znemožňovala nebo nadměrně ztěžovala výkon práv přiznaných právním řádem Unie. Tříletá vnitrostátní promlčecí lhůta se v tomto ohledu jeví jako přiměřená.

Tento výklad není vyvrácen okolností, že účinky rozsudku Köbler spadají do doby nabytí účinnosti vykládaného ustanovení, jelikož uvedené účinky nebyly Soudním dvorem časově vymezeny. Použití takové procesní podmínky, jako je promlčecí lhůta, nesmí být totiž zaměňována s omezením účinků rozsudku Soudního dvora, kterým se vykládá ustanovení práva Unie.

Právo Unie navíc členskému státu nezakazuje, aby uplatnil promlčecí lhůtu u žádosti o zvláštní příplatek za odsloužená léta, který

nebyl v rozporu s právem Unie přiznán, a to ani když tento členský stát nepozměnil vnitrostátní pravidla, aby byla s těmito ustanoveními slučitelná. Jinak je tomu pouze tehdy, pokud jednání vnitrostátních orgánů spolu s existencí promlčecí lhůty vedlo k tomu, že

určitá osoba byla zcela zbavena možnosti uplatnit své nároky u vnitrostátních soudů.

(viz body 17, 20, 27–30, 33, 41 a výrok)